

TANDORI DEZSŐ

Utószó a „Négy romantikus szonett”-hez

(„... ha hívsága mögött nem állhat
valami mozdulatlanul.”)

(Rilke: *Így lettünk...*)

*Tudom, minderről szólnom sem szabadna:
egy regény elemeit szórom el,
regényét, melyet már-már követel
a Nagy Koala K. C. „bármilyen tagja”:
vagy... de épp ez az! csak belezavarna
félkész dolgomba, ha akármivel
tovább utalnék arra, ami hely
híján úgysem férhet verses alakba.
Majd! De meddig mondom: „Majd”? Míg vagyok?
Vagy: „És mert én úgyis...” — ahogy a Nagy
Kimondó hagyta ránk fogalmazását?
Készül csak az ember, hogy „földi mását” — ?
— hogy egy földi mását — ? végképp odahagy?
Ők, ők, ők máris mozdulatlanok.*

*„Azt se kívánd, hogy mondjam: mi az ok.
Azt se kívánd tudni: Kik ők? Ki vagy?
Ne támasztassék semmilyen kívánság.
És ne fedtessenek föl a kártyák.
Hadd szeressem e barátaimat;
velük se végleges, hogy megvagyok!
Velük s valakivel még. Elfogadva,
ami körülvesz. Egyébbel perel
regényem: csak azzal, hogy innen el
kell menni majd, és itthagyni, bitangra
— vagy: becsre? mindegy! — mindazt, ami van ma,
ami-aki azt kéri: higgyem el,
és elhiszem! de hova vigyem el,
ha nem méltattatom már moccanatra?”*